

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · tercer període · sèrie C · número 199

Comissió del Síndic de Greuges

Sessió 9, dilluns 11 de març de 2019

Presidència de l'H. Sr. Ramon Espadaler i Parcerisas

TAULA DE CONTINGUT

Informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2018
360-00013/12

3

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Serikat
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7992 (sèrie C)

DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 9 de la CSG

La sessió de la Comissió del Síndic de Greuges (CSG) s'obre a les tres de la tarda i cinc minuts. Presideix Ramon Espadaler i Parcerisas, acompanyat de la vicepresidenta, Maria Francisca Valle Fuentes, i de la secretària, Noemí Llauredó Sans. Assisteix la Mesa el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Hi són presents els diputats Carmen de Rivera i Pla, Munia Fernández-Jordán Celorio, Manuel Rodríguez de l'Hotellerie de Fallois i Elisabeth Valencia Mimbrero, pel G. P. de Ciutadans; Antoni Morral i Berenguer i Eduard Pujol i Bonell, pel G. P. de Junts per Catalunya; Eva Baró Ramos, Najat Driouech Ben Moussa i Gemma Espigares Tribó, pel G. P. Republicà; Marta Moreta Rovira, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; Joan Josep Nuet i Pujals, pel G. P. de Catalunya en Comú Podem, i Carles Riera Albert, pel S. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Assisteix a aquesta sessió el síndic de greuges, Rafael Ribó i Massó, acompanyat de l'adjunt general, Jaume Saura i Estapà, i de l'adjunta per a la defensa dels drets dels infants i dels adolescents, Maria Jesús Larios Paterna.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2018 (tram. 360-00013/12). Síndic de Greuges. Presentació de l'informe (informe: BOPC, 261, 76).

El president

Molt bona tarda a totes i a tots.

Donem la benvinguda al senyor Rafael Ribó, síndic; a les persones que l'acompanyen, al senyor Jaume Saura, adjunt a la sindicatura, a la senyora Maria Jesús Larios, adjunta del síndic per a la defensa dels drets dels infants i adolescents, i a les altres persones, al senyor Vendrell, que crec que també l'acompanyen, i a la senyora Judith Macaya i a Marc Molins, que també l'acompanyen en aquesta compareixença.

Informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2018

360-00013/12

Som aquí per substanciar l'informe anual del 2018. Deuen recordar vostès que a la darrera comissió vam estar que si el posàvem, que si no el posàvem; faltava un tràmit preceptiu de la Mesa, es va resoldre aquest tràmit; per tant, estem en condicions de substanciar-lo.

Per fer-ho, donaríem la paraula al síndic de greuges per un espai no superior als trenta minuts, i, després, cada un dels grups parlamentaris, com és habitual, tindria un temps de deu minuts, amb una rèplica del síndic, i cinc minuts per part de cada grup parlamentari. En el cas dels subgrups, aquests temps quedarien, doncs, reduïts a la meitat, amb el benentès, doncs, que hem de permetre als grups que puguin expressar tot allò que creguin en aquest torn.

Per tant, sense més preàmbuls, donem la paraula al senyor síndic.

El síndic de greuges (Rafael Ribó i Massó)

Gràcies, president. Tots vostès tenen l'Informe al Parlament del 2018, que va ser lliurat a principis del mes de febrer, i, com saben vostès, complint amb la previsió legal de la Llei del síndic a l'entorn d'aquest informe. Vull recordar-los, arran que hi ha tres informes més anuals que s'han de tenir en compte en el conjunt de l'anàlisi de la institució, com és l'Informe sobre transparència, que vostès varen encarregar, i que fem anualment a l'entorn del mes de juliol; l'Informe sobre els drets dels infants, d'acord amb la Convenció de Ginebra, que el presentem normalment al mes de novembre, i que precisament demà es veurà en la Comissió d'Infància, i l'Informe del Mecanisme Català per a la Prevenció de la Tortura i els maltractaments, que acos-

tumem a presentar cap a finals d'any, i que el del 2017 ja el vam veure en comissió i que està pendent el del 2018.

El que ho engloba tot, malgrat que, òbviament, no podem incloure-ho tot, és l'informe anual, i els remeto als altres i al mateix text d'aquest, de l'informe anual, i evidentment a tots els informes monogràfics, alguns dels quals els citaré, que hem anat fent al llarg de l'any.

En aquest informe deuen haver vist que, com és establert per llei i com hem establert sempre, tenen una introducció de consideracions generals, les xifres de tot el balanç del 2018, els capítols de les actuacions més rellevants –òbviament, ja m'avenço, algú podrà dir «segons el nostre criteri», per descomptat; potser vostès consideren que hi ha coses més rellevants que les que hi assenyalen–, i després hi ha una sèrie de consideracions que també venen manades per llei, com és l'acceptació i compliment de les resolucions i les activitats que feia la institució en tots els diversos nivells, i totes les taules i gràfics al respecte.

Jo, primer, els assenyalaré de forma molt ràpida qüestions que afecten les xifres. L'any 2018 vàrem tenir un volum de queixes només superat per l'any 2015, de 1.400 i escaig queixes, i un volum de consultes que s'acosta aproximadament a les deu mil; hem tramitat vora 26.000 expedients; podem parlar que hem estat dialogant amb vora seixanta mil persones, de les quals 35.000 han estat ja –dono les xifres rodones– implicades en el treball del síndic. Per tant, tant per aquesta banda com per les enquestes de coneixement i satisfacció que fem, podem dir que, a poc a poc, la institució està sent més coneguda i més utilitzada per part de la població.

Hem de dir que mantenim una aposta molt ferma per la nostra presència territorial. Som vora cent quaranta vegades que hem estat a barris i ciutats de Catalunya, obrint la institució, físicament, en els llocs concrets, malgrat que només tenim una sola dependència –la que hi ha al passeig de Lluís Companys–, amb una prèvia publicitat, atenent directament les queixes i consultes pertinents.

En aquest sentit, també dir-los que tenim un creixement de queixes a l'entorn de l'àmbit local; el 52 per cent de les queixes tramitades són sobre temes locals, amb la qual cosa el síndic fa una funció també important de defensa dels drets a nivell local. I mantenim un alt percentatge d'acceptació i compliment de la queixa i de les seves recomanacions. Hem de dir que només hi ha un 2,4 per cent de rebuig de les recomanacions cap al Síndic, la qual cosa vol dir que cada vegada hi ha més cultura per part de la gent que és al capdavant de les administracions o de les empreses privades que donen serveis d'interès general de consideració en positiu de les recomanacions que fem; hi ha vora un 75 per cent de recomanacions acceptades totalment, i un 24, 25 per cent de recomanacions..., perdó, un 72, íntegrament, i un 25 per cent d'acceptades parcialment.

Hem de dir que, en aquests moments, podem parlar de l'entorn d'un 68, 69 per cent de coneixement de la institució, i de valoració positiva a les enquestes postrecomanacions que supera el 80 per cent.

Abans que me n'oblidi, i per un exercici no pas formal, per enèsima vegada dir que de tot això els en puc informar en nom de l'ampli col·lectiu de persones –consell de direcció, assessores, assessors, tècnics, personal administratiu...– que configura la institució del síndic, sense els quals seria impossible poder-los presentar totes aquestes dades i tots aquests resultats.

Si mirem el tipus i les matèries de queixes que hem rebut durant el 2018 i matèries que hem treballat, una altra vegada torna a ser el bloc de les polítiques socials el que configura el nombre més important de queixes, seguit per temes d'administració pública, per temes de polítiques territorials, per temes de consum, per temes de seguretat ciutadana... I una altra vegada val la pena dir que, pel que fa a cultura i llengua, hi ha un percentatge baixíssim, ínfim, de queixes.

Pel que fa a llengua, jo reitero el que he dit cada vegada que presento aquesta xifra, que per mi és una prova de l'alt grau de convivència lingüística que hi ha

a Catalunya. Pel que fa a cultura, em fa vergonya dir que és una xifra molt baixa, perquè vol dir que encara ens falta, perdó, cultura, perquè en societats més avançades que la nostra cultura és quelcom que també amoïna la població i que planteja queixes al respecte.

Nosaltres ens atrevim a dir que caldrien acords més forts, més amplis i de major durada sobre les polítiques socials, i que, en aquest sentit, seria bo que prenguéssim amb més fermesa aquest compromís col·lectiu per fer avançar les polítiques socials. Trobem persones que cada vegada tenen més dificultat a partir del nivell de risc d'exclusió social. Des de temes que afecten la renda garantida, d'una denegació o no resolució de renda garantida, podem entrar en una roda que deriva en situacions greus de pobresa energètica, fins i tot de desnonaments, i tot això de forma interrelacionada.

És més dramàtic encara si parlem de persones amb infants a càrrec; el problema s'agreuja. De fet, la majoria de queixes en aquests dos àmbits han estat presentades per dones. També és un altre indicador de gènere claríssim, i de quina preocupació va per gèneres, sobre les temàtiques concretes. I el gènere, que és molt present en aquesta realitat, ens porta a instar de nou que caldria elaborar i implementar polítiques socials des d'aquesta perspectiva.

Val a dir que, pel que fa a polítiques socials, potser situaríem en primeríssim terme la qüestió de l'habitatge. No els tornaré a explicar la història que m'han sentit dir diverses vegades, que continua per ser aplicada, del deute que té la Sareb respecte a la societat. I he de citar el cas més flagrant d'acumulació de patrimoni immobiliari a partir d'una sèrie de condicions que han pagat els contribuents, una part dels quals també són desnonats, i que encara no hi ha hagut legislador que s'hagi atrevit a obligar-los a complir amb el seu deure de responsabilitat social. Insistirem en la demanda que el 30 per cent dels habitatges de la Sareb –ja sé que és públicoprivat en aquests moments– fos destinat a lloguer social, perquè, a més, no oblidin vostès l'escandalós marge de benefici, de plusvàlues, que es poden fer a l'entorn d'aquests negocis.

Estem parlant d'un habitatge que en aquests moments ja ha de tenir el qualificatiu d'«emergència». I si fa tres anys, crec, els parlava de la importància del registre i de com solucionar a través de registres els problemes d'habitatge, ara hem de dir que les meses d'habitatge d'emergència estan totalment desbordades. Poden citar alguns exemples que no és així, però la gran majoria estan totalment desbordades. Falta un pla de xoc per al tema de l'habitatge i, en aquest cas, un pla de xoc davant de l'emergència. Faria falta de debò un sistema àgil de valoració i resolució de decisions d'emergència que no passés d'un mes. Estem parlant de la demanda d'habitatge, que no passi d'un mes; estem parlant de la necessitat de recursos residencials temporals, de reallotjament temporal, o d'urgència, mentre no sigui garantit el reallotjament definitiu; estem parlant de la necessitat de revisar l'eficàcia del protocol d'actuació que es va subscriure entre el Tribunal Superior de Justícia, l'Administració de la Generalitat i els col·legis d'advocats i procuradors, amb la voluntat de garantir l'actuació prèvia de l'Administració i el reallotjament abans del desnonament.

Recordin el somni –jo el recordo i el torno a plantejar– del que funciona a França, o a Alemanya, de la segona oportunitat; si estem demanant coses que són molt reals a l'Europa actual.

Cal la disposició d'un nombre d'habitatges suficient per garantir el reallotjament definitiu de les persones afectades per aquesta problemàtica. Vàrem fer una actuació d'ofici fa molt poc on vàrem veure que a ciutats molt importants, començant per la capital, anem molt retardats quant a les valoracions de les meses d'emergència. Hem tingut reunions molt recents amb Territori, amb ajuntaments, començant pel Consorci a Barcelona, i a altres indrets, i, fora de l'àmbit del 2018, hem de dir que comencen a haver-hi mesures com la del Decret d'habitatge últim, pel que fa a

la protecció oficial, que s'ha tret, que pot començar a ser un instrument positiu en aquesta direcció.

Encara en el món de les polítiques socials, l'any 2018 ja vàrem rebre moltes queixes relacionades amb la renda de garantia ciutadana, ja sigui per la denegació o la manca de resposta a la sol·licitud..., i també per la manca d'informació. Són coses d'administració, són coses que demanarien solucions d'eficàcia de l'Administració, davant de problemes tan punyents com aquests.

Les llacunes en la informació també es palesen en les resolucions administratives amb demores importants. I, finalment, és una mancança rellevant la inexistència, més d'un any després de quan va entrar en vigor, d'un desplegament claríssim des del punt de vista reglamentari, assignant i qualificant les competències.

En el camp de polítiques socials encara, volem assenyalar la gestió del bo social d'electricitat. Ho varen advertir diverses instàncies; nosaltres, els primers. Era una mesura complexa i confusa, i estem parlant de quelcom de què s'han de beneficiar sectors molt vulnerables, i que impliquen administracions i empreses de diferents nivells i competències. Han quedat col·lectius importants exclosos del bo social; hi ha des de gent que té pensions de viduïtat, gent que té altre tipus de necessitats davant de les factures elèctriques. Caldria una renovació molt més clara del que significa aquesta mesura positiva per fer front a aquest tema.

Assenyalaríem com a altre tema important, i en vàrem discutir en aquesta comissió un informe monogràfic, el territori. Em diran pesat i reiteratiu. Pensem en els nostres fills i futures generacions: la petja que deixem al territori és irreversible, i no s'hi val que, perquè tornen a haver-hi calers o perquè alguns tornen a tenir calers, puguin actuar impunement agredint el territori. I al síndic cada vegada hi han més queixes o més moviments territorials, socials, que jo lloaria com a autèntics demòcrates de veritat, que ens plantegen problemàtiques que no són per al seu benefici individual, sinó per a l'interès general de protecció del territori.

Proliferen, tornen a proliferar, projectes urbanístics amb dimensió especulativa, i tenien en aquell informe monogràfic, que no hi entren una altra vegada el mateix, quatre capítols corresponents a mesures que es podien prendre al respecte.

També volem assenyalar com fa falta una política més activa de reducció de la contaminació, especialment a l'àrea metropolitana de Barcelona, amb els seus alts nivells de contaminació, mesures que cal tenir presents al davant d'algunes necessitats específiques, i que hem estat nosaltres en diàleg amb col·lectius que ens les han plantejades i que ja els avenço que molt aviat tindran un informe monogràfic al respecte.

Hem detectat pràctiques abusives de gestió del cobrament de deute de subministrament bàsic. Hi han agències de recobrament, com el Cobrador del Frac, però perseguint els més vulnerables, comprant bosses de deute. Això és radicalment inadmissible. Allunyem de l'efecte social, del que és un subministrament bàsic protegit, per començar, per la Declaració universal de les Nacions Unides, del que seria un increment del benestar de la nostra societat, i fins i tot amb el mercantilisme sobre dades personals i sobre el que es fa amb escrits de reclamació.

Hem de dir que, malgrat que hi ha un informe monogràfic al respecte, que abans he plantejat que el veurem d'aquí poques hores a la Comissió d'Infància, és important també tenir en compte el que significa la igualtat d'oportunitats en l'educació i el que signifiquen les polítiques d'infància adreçades a la satisfacció també d'aquestes necessitats socials. Sortosament, se'ns va fent cas que, quan hi hagin infants, pugui ser criteri de prioritat a l'hora d'adjudicar determinades transferències socials. Que ho mantinguem, que ho consolidem i que ho anem estenent seria bastant necessari de cara a una millora de la societat.

Però avui voldríem posar molt l'accent en quelcom –que ja té un informe monogràfic al respecte–, que és la integració de persones migrants, especialment els menors no acompanyats. Senyores i senyors diputats, el síndic demana al Parlament de

Catalunya, amb urgència, una declaració solemne, per sortir del pas, de tolerància zero a la xenofòbia per agressió als col·lectius de menors immigrants no acompanyats.

Sabem que algú podrà qualificar els esdeveniments d'ahir com un sol fet aïllat; el síndic en té prou amb tots els informes presentats, amb totes les consideracions que tenen en extensió en aquest informe i de l'Informe d'infància, per demanar-los que sigui el Parlament que, com abans millor, es pronunciï solemnement en defensa dels drets dels infants davant d'actituds intolerants i xenòfobes. No ha d'haver-hi el més mínim espai a la xenofòbia. I hem de començar ara, quan han sortit ja les primeres figures d'encaputxats i de gent que, sota la pretesa clandestinitat, s'atreveixen a fer el que han fet. I els demanaria aquesta conscienciació i el seu trasllat, com abans millor, a tot el Parlament, a les administracions, al mateix poder executiu i, evidentment, a qui hagi estat afectat fins ara per aquesta qüestió.

Encara en el món dels infants, recordar-los que dilluns vinent, d'avui en vuit, en aquesta casa i a proposta del síndic, signarem amb els col·lectius de la comunitat educativa, amb la gran majoria d'ells, i amb una gran majoria d'ajuntaments de més de deu mil habitants de Catalunya, amb l'Administració i amb el mateix síndic, un pacte en contra de la segregació escolar, que aquest és l'autèntic i real problema que tenim als nostres centres educatius: fer de l'educació un instrument real d'igualtat d'oportunitats, que avui a Catalunya no ho és. I és evident que no em val que em vulguin comparar amb altres societats respecte de les quals estem millor. Aquest és un horitzó ineludible que, a més, permetria fer un pas de gegant respecte al que pot ser la millora de les condicions de vida en la nostra societat.

I, per últim, dintre de les moltes activitats que trobaran en l'informe, n'hi ha una que volem destacar, perquè és una gran novetat que està avançant a passos fermes. En conveni amb l'Institut de Drets Humans de Catalunya, hem signat la constitució de l'Estructura de Drets Humans de Catalunya; ho sabien, perquè ho vàrem fer a mitjans de l'any 17. Doncs bé, l'any 18 ja hem elaborat el primer catàleg de vint-i-set drets que poden configurar un pla de drets humans a Catalunya. Ja hem posat en marxa el que en diem «àgores» o llocs de debat, ja sigui amb entitats, amb experts, amb món acadèmic, amb moviments socials, per tot el territori de Catalunya, per poder concloure abans de l'estiu, o principis de l'estiu vinent, amb una versió d'un pla de drets humans que, òbviament, aleshores, tal com preveu Nacions Unides, seria lliurada al Parlament de Catalunya i a l'executiu perquè en fes l'ús que els semblés més oportú, al ritme que els semblés més oportú, amb els recursos que els semblés més oportuns, però amb els instruments de seguiment i d'exigència i compliment que crearem des de la mateixa Estructura de Drets Humans de Catalunya.

I res més, president.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor síndic. Tal com havíem dit al començament de la sessió, ara donaríem la paraula, en primer lloc, al representant del Grup Parlamentari de Ciutadans, el senyor Manuel Rodríguez de l'Hotellerie, que té la paraula ara mateix per un espai de deu minuts.

Manuel Rodríguez de l'Hotellerie de Fallois

Gràcies, senyor president. Bueno, con carácter previo, quería recordar..., un recuerdo a las víctimas..., el Día Europeo de las Víctimas del Terrorismo, un recuerdo bien afectuoso a las víctimas de la barbarie terrorista, por memoria, dignidad y justicia. Y, además, bueno, ya, más allá, empezamos ya con la cuestión del informe.

Gracias, señor presidente. Señor Ribó, *síndic de greuges* en funciones desde el pasado 1 de marzo de este año, después de acabar un segundo mandato de nueve años y estar un total de quince al frente, le pregunto si tiene la intención de dimitir. Su propio informe dice que es el último que presenta, y se lo digo con total sinceridad: espero que cumpla, que deje paso y que no tenga que venir a presentar ninguno

más, dado que este ya no es su sitio. Se lo digo para que no alargue más esta amarga agonía y no aproveche el bloqueo político para resistir en el cargo. Hay que dar paso a otra persona que pueda garantizar un mínimo de objetividad e imparcialidad. Lleva once días en funciones, no espere ni un día más.

En cuanto a las consideraciones generales de marcado carácter político, vuelve a hacer lo mismo que hizo el año pasado: asume falsos relatos del independentismo y descontextualiza cuestiones como el 155 o como los políticos en prisión. Por ejemplo, en primer lugar, podríamos hablar de que nos habla de que el año 2018 estuvo parcialmente marcado por el 155; así es, hasta el mes de mayo. Pero no dice por qué, no habla de la realidad.

En primer lugar, la causa, que no fue otra que la del golpe a la democracia que dieron los partidos separatistas. La necesidad de aplicar la Constitución para garantizar los derechos de todos los catalanes y la vigencia del Estatut de autonomía en Cataluña era crucial. Y, en segundo lugar, también los partidos separatistas intentaron investir a un presidente que estaba fugado de la justicia y a dos procesados por delitos muy graves en prisión preventiva. Pudieron haber investido antes a un candidato efectivo, pero no quisieron. Solo nos han hecho perder el tiempo a todos los catalanes.

Luego, otra cuestión, también, que nos habla de que hay seis miembros del anterior Gobierno en prisión, acusados nada más y nada menos que de los delitos de rebelión, sedición, malversación y desobediencia; nada, que quizás para el *síndic* deben de ser delitos menores. Pero le pregunto: ¿le parece raro que alguien con esos delitos y con la posibilidad de fuga, tal y como se ha demostrado, esté en prisión preventiva? Quizás para usted no, que simpatiza con lo sucedido los días 6 y 7 de septiembre, el día 1 de octubre, el día 27 de octubre de 2017, porque no hizo nada para detener el golpe, pudiendo haber hecho algo, porque aún le están esperando en el Consell de Garanties Estatutàries para que pare el golpe.

Además, tampoco nos consta ningún informe sobre los días 6 y 7 de septiembre ni las actuaciones que ha llevado a cabo, ni viene a comparecer. En esta misma comisión, este grupo parlamentario ha solicitado su comparecencia, pero usted ya no solo no ha venido de oficio, sino que se ha escudado en los partidos separatistas, como hace habitualmente. Así que le pregunto: ¿cómo lleva el informe de los días 6 y 7 de septiembre? Si lo ha empezado ya o esperamos a que venga otro *síndic* a hacer el trabajo que usted no hace.

Otra cuestión relevante es que no comparece en el Parlament para informar sobre lo que no hizo aquellos días. Usted pudo parar aquel atropello jurídico, pero no estaba ni se le esperaba, ni tampoco viene a dar explicaciones, como he dicho anteriormente.

Otras cuestiones que se van tratando a lo largo del informe, uno de los grandes apartados, es en cuanto a la libertad de expresión y participación política. Nos habla con carácter genérico de que la libertad de expresión..., en base al Convenio de derechos humanos, estamos de acuerdo, y dentro de ello mete, como dentro, el límite de la libertad de expresión y la ocupación de los espacios públicos e instituciones públicas mediante la exhibición de carteles, fotografías, banderas separatistas y lazos amarillos. Bueno, en la página 222, neutralidad del espacio público, o no la entiende o le importa muy poco. Porque el informe asume un falso relato para justificar la colocación de simbología política, como que las administraciones públicas pueden utilizar las fachadas, los balcones u otros elementos exteriores, o en sus edificios, para exponer diversos símbolos que se identifican con el apoyo para la defensa de derechos fundamentales y también para difundir mensajes con carga ideológica ampliamente aceptados por mayorías políticas. Señor Ribó, esto no es neutralidad –esto no es neutralidad.

Es decir, ahora parece ser que usted actúa como legislador y, además, como intérprete máximo de la ley, en lugar de actuar en defensa del interés general. Es una

muestra más de su compromiso con el *procés*. Usted sabe que la ocupación del espacio público no se puede permitir porque pervierte la pluralidad y la democracia, y genera una situación de pensamiento único al más puro estilo de los años treinta.

A petición de nuestro grupo parlamentario, ante su inacción y su cooperación con los partidos que dieron el golpe, el propio Defensor del Pueblo ha hecho lo que usted no ha hecho, instar a la *consellera* de Salud a retirar simbología amarilla y hacer una declaración institucional en la que recuerda, en primer lugar, que los poderes públicos deben respetar el principio de neutralidad ideológica, propio de una sociedad pluralista, lo cual es incompatible con la presencia de símbolos de una ideología en los edificios públicos. En segundo lugar, que la presencia se produce en elementos de dominio público, ya sean calles, mobiliario urbano, parques, etcétera, y que los espacios públicos están sometidos a reglas de diverso contenido para que sea un espacio compartido. En tercer lugar, muestra su preocupación por el deterioro de la convivencia en Cataluña y anuncia que tramitará las quejas que reciba sobre estos asuntos para verificar el respeto de los derechos fundamentales de *todos* los catalanes y el correcto funcionamiento de las administraciones públicas. Muy diferente a lo que usted nos dice en su informe.

Más cuestiones sobre este asunto. Podríamos hablar, en el año 2018, lamentablemente, de agresiones a personas que han estado quitando lazos, o el señalamiento o/y hostigamiento por parte de alcaldes a través de la identificación de quienes los quitan, pero nada de los que los ponen. Sabe mejor que nadie que poner plásticos amarillos en la vía pública, además de ensuciar la imagen, la estética de las calles y plazas, contamina, y puede contravenir, además, una ordenanza municipal, y no se hace nada, no nos consta ninguna sanción. Y, en cambio, hacer limpieza no solo no es un delito sino una obligación de cada uno de los ayuntamientos, y, en este caso, ciudadanos particulares que están haciendo lo que no hacen las instituciones, que es limpiar voluntariamente el espacio público de simbología amarilla.

En agosto de 2018 hubo una agresión muy violenta a una mujer que quitaba lazos amarillos con sus hijos en el parque de la Ciudadela. ¿Qué actuación ha abierto al respecto? Porque, dado que está a medio camino de la sede del *síndic* y este Parlament, supongo que en alguna ocasión quizás se habrá acordado de este asunto y quizás se le habría ocurrido abrir alguna actuación o, como mínimo, elaborar algún informe.

En cuanto a la cuestión de los delitos de odio y límites a la libertad de expresión, nos habla sobre las denuncias de la fiscalía por delitos de odio, como restricción a la libertad de expresión y penalización de expresiones legítimas. Le insto, como mínimo, a que me las detalle, porque en el informe, tal y como las expresa, no salen. Y qué entiende también por «legítima». Con grandes dosis de victimismo, ignora a los que no son independentistas o no portan simbología amarilla, y, además, nos habla de catalanofobia como fenómeno estructural, tal cual lo dice, «como fenómeno estructural». Es decir, que ahora a denunciar las amenazas y coacciones del separatismo más radical se le llama «catalanofobia». Mírese la página 122, y la verdad es que me parece de absoluta vergüenza.

Y ya ni le hablo de los programas de agitación y de propaganda de TV3 o de algunos medios subvencionados con dinero público. O incluso que la web del ministerio animaba a denunciar..., usted dice, o su informe dice, que animaba a denunciar incidentes relacionados o producidos con personas de origen, entre comillas, «català». Es decir, que el Ministerio del Interior prepara un mecanismo más de garantía para poder denunciar los delitos de odio por parte del separatismo radical y, ante la inacción de los *mossos* que se produjo en aquellos días, o incluso instituciones absolutamente pervertidas por el separatismo, a usted le parece que es un ataque catalanófobo.

La vergonzosa página que le he dicho no puede pasar inadvertida y es un despropósito tras otro. Si a usted no le parece el reproche penal de quien amenaza por

pensar distinto, llame a la hostilitat o a la violència en el exercici de sus funcions contra policíes, secretaris judicials, piense distinto, per via de amenaces, coaccions a cargos públics, usted tiene una vara de medir muy distinta según de quién venga la ofensa, la amenaza o la coacción.

La fiscalía ha denunciado señalamientos públicos a líderes políticos, amenazas, coacciones, ataques a sedes de partidos políticos, acoso a policíes... Y es que el artículo 510 del Código penal es un artículo muy amplio y taxativo, y va dirigido a quienes fomenten el odio o la violencia, la discriminación o la hostilidad contra unas personas o un colectivo, por motivos racistas, antisemitas, ideológicos, religiosos, sexuales –orientación sexual o identidad de género–, enfermedad o discapacidad. Y, cuando se producen estos hechos, hay que denunciarlos aunque vengan de cualquier sector.

En este sentido, me gustaría saber también la opinión que tiene el *síndic* relativa al chiringuito que le montó el señor Aragonès al señor Adam Majó, ese chiringuito que se dedica a señalar en TV3 al disidente y a hostigar al adversario político, mal llamado «de derechos civiles y políticos». Además, este señor, además de no tener experiencia laboral conocida, no tener ni idea de derecho, parece ser que ha elaborado un informe, lo ha publicado en el medio de agitación y propaganda por excelencia del independentismo. Quería saber hasta qué punto ustedes se han coordinado en este sentido.

Más allá de otras cuestiones, creo que, lamentablemente, existen otras cuestiones que se hablan en el informe, pero, como siempre, tenemos que poner un poco el foco en las cuestiones políticas, porque se dicen cosas y se asumen relatos que no son ciertos.

Queríamos también hablar, más allá de derechos sociales, de acceso a la asistencia sanitaria universal, a la renta garantizada, al derecho a la vivienda digna en las mesas de emergencia. Habla también de la Sareb, de las negociaciones. Queríamos saber si ha abierto algún tipo de actuación en cuanto a las negociaciones para exigir el cumplimiento y..., negociaciones con la Sareb para un parque de vivienda pública.

Usted también dice en el informe –y recomienda la inspección de las viviendas de protección oficial– que hay mucho fraude; en ese sentido estamos de acuerdo.

Las leyes de segunda oportunidad también son un hecho, pero parece que están poco desarrolladas.

Otra cuestión es la de territorio y consumo. Dimensión especulativa en proyectos urbanísticos y su impacto ambiental, suministros básicos, bono social de electricidad, transparencia...

Y, en definitiva, también quería hablarle de la actuación de oficio sobre la finalización de las concesiones de las autopistas de peaje catalanas, concretamente la AP-7, la C-32...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps; vagi acabant la intervenció, sap que eren deu minuts.

Manuel Rodríguez de l'Hotellerie de Fallois

...–vint segons–, las autopistas, la actuación de oficio sobre la finalización de las concesiones de las autopistas catalanas –la AP-7, la C-32, la C-33–, y no se habla del tramo sur de la C-32, concretamente lo que va desde Sitges hasta el Vendrell. Concretamente ahí, me gustaría que, como mínimo, el *síndic* se pudiera pronunciar.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, tindria la paraula la senyora Marta Moreta.

Marta Moreta Rovira

Sí; gràcies, president, síndic i tot l'equip que l'acompanya. Bé, avui, per casualitat ha aparegut en el nostre despatx l'informe imprès, que està bé que arribi avui. Sort que el teníem penjat a la web, perquè 320 i escaig pàgines costen de llegir, però ho agraeixo, perquè sempre és un informe que va molt bé, està molt bé de consultar, hi han moltes dades i, per tant, està bé que el tinguem, malgrat que avui hagi coincidit amb la comissió.

A mi m'agradaria iniciar, senyor síndic, amb l'apartat que vostè fa de consideracions d'aquest informe, que destaca que ha estat marcat bàsicament per un context polític del país realment complicat, no?, i penso que és molt encertat que iniciï dient això, però és del tot esbiaixat dir que principalment ha estat pel que fa a la intervenció del Govern de la Generalitat per l'aplicació de l'article 155, i obviar sense més les conseqüències polítiques que van comportar els dies 6 i 7 de setembre. Em sembla del tot inacceptable i, evidentment, gens realista i gens neutral; perquè, així, síndic, el que va passar els dies 6 i 7 de setembre no ha tingut cap conseqüència, segons vostè, en els esdeveniments posteriors? D'això, m'agradaria que pogués dir-hi alguna cosa, perquè en el seu informe no ho diu. Jo crec que no és la millor manera d'iniciar un informe anual del síndic. Crec que s'ha equivocat, realment.

Però, entrant ja en matèria, i m'agradaria, abans d'entrar en matèria, dir que estem totalment d'acord amb l'inici de la seva intervenció, amb que s'han de condemnar els fets succeïts aquests dies amb un col·lectiu de joves immigrants, amb tota aquesta gent que ha entrat de forma encaputxada i els ha amenaçat, i, per tant, comparteixo absolutament les seves paraules de l'inici. Però, com deia, volia entrar ja en l'informe, apuntant el que ja havia dit vostè també, que era l'increment significatiu de queixes que s'han registrat en l'àmbit de polítiques socials, i que ha superat aquest llindar del 30 per cent que marcaven fins ara, concretament el 32 per cent respecte a la totalitat de problemàtiques plantejades. Em sembla realment una dada molt negativa que val la pena comentar.

També m'agradaria suggerir al síndic que potser estaria bé retornar a aquells informes en què es trobava un resum de cada àrea de treball al final de cada temàtica. A nivell pràctic era molt funcional, perquè, quan volies conèixer en profunditat una dada, la buscaves i la trobaves, i complimentaves l'informe. Ara l'informe fa una reflexió final, esquemàtica, que al nostre entendre no és gens pràctica.

Dit això, voldríem aprofundir en moltes de les dades que conté l'informe, però crec que, amb el temps d'intervenció de què disposem, no tindria temps d'aprofundir-hi, així que em centraré a destacar especialment tres àrees temàtiques molt concretes, que, al nostre parer –evidentment, al nostre parer–, són importants, que serien salut, educació i habitatge, sent conscients que deixo de parlar de molts altres temes que mereixen tota l'atenció, com podrien ser els temes d'igualtat, els temes de medi ambient, els temes d'infraestructures, els temes de cultura i molts d'altres.

En salut, però, l'informe manté la mateixa tendència que en anys anteriors, i la majoria de queixes se centren en el tracte rebut pels pacients, la manca de recursos humans, les infraestructures per donar assistència sanitària, les llistes d'espera i el funcionament d'algunes prestacions sanitàries. Em centraré especialment en les queixes davant el problema de les llistes d'espera, perquè, a més a més, representen el 26,1 per cent de les queixes rebudes.

Voldria destacar algunes especialitats en què les llistes d'espera estan realment desbordades. Ara que s'acosta la primavera, centenars de persones fa mesos que s'esperen per a una primera visita a l'especialista d'allèrgies, sense oblidar les llistes d'espera per a intervencions quirúrgiques i, sobretot, els especialistes en traumatologia i oftalmologia. Llistes d'espera de més de dos mesos, i una mica menys en cirurgia general i aparell digestiu. Aquestes són unes dades decebedores. Venim de cinc anys de retallades i dos de diversos powerpoints; retallades pressupostàries

que representen un problema de les llistes d'espera, però, sobretot, tenim també un problema de temps d'espera.

Hem de dir que el Pla integral per a la millora de les llistes d'espera sanitàries, que es va presentar al Departament de Salut el 2016, ha fracassat, amb una sola aportació pressupostària disminuïda, sense assolir els objectius de reduir el 10 per cent d'espera de les intervencions quirúrgiques, del 50 per cent d'espera per a la falla diagnòstica i del 50 per cent de llistes de les visites amb un especialista en un any. Crec sincerament que el síndic no està fent gens bé la crítica a aquesta gestió que fa en aquest moment el govern que tenim, que es dedica més temps a publicar tuits que a governar.

Coincidirem que, en educació, ha de destacar que la igualtat d'oportunitats ha de ser el combat contra la segregació escolar, però també em sorprèn que a l'informe no es parli d'escoles bressol, perquè no hi ha queixes... –pregunto–, no hi ha queixes d'escoles bressol? Jo no n'he sabut trobar en l'informe.

I les taxes universitàries? Les retallades en educació, la sobrecàrrega del professorat, la manca de professionals han estat la tònica dels últims governs de la Generalitat. Em sembla que no els interessa massa solucionar aquest tema. El Govern actual ha abandonat les competències exclusives en l'educació dels zero-tres anys; no ha garantit els recursos necessaris perquè l'alumnat –particularment l'alumnat amb necessitats educatives especials– rebi una atenció de qualitat; no ha tingut en compte els desplaçaments de l'alumnat que viu en poblacions sense escola, o en nuclis de població allunyats o en zones rurals. Tenim les taxes universitàries més altes de totes les comunitats autònomes. Aquestes són qüestions que l'informe no aborda, però que a nosaltres ens interessa molt destacar.

I segur, segur, que em puc haver descuidat alguna cosa que m'ha passat per alt llegint l'informe.

I, com a últim punt, m'agradaria introduir el tema de l'habitatge, que vostè ja ha plantejat aquí, en la seva intervenció. Podem dir ben alt que hi ha hagut una inadequada resposta de les administracions davant els desnonaments de les persones vulnerables. I ja seria hora que el Govern creés un pla integral per abordar l'ocupació d'habitatges. Les vulneracions en matèria d'habitatge són evidents i posen de manifest la manca d'un parc d'habitatges socials suficient i el col·lapse de meses d'emergència residencial.

I voldria ser molt crítica amb la Sareb –com ho ha estat vostè–, que no ha mostrat cap voluntat de contribuir a resoldre les dificultats per accedir a un habitatge assequible. La demora excessiva en l'assignació d'un habitatge després que la mesa hagi dictat una valoració favorable, lluny de solucionar-se, s'ha incrementat. Necessitem un pla de xoc urgent per donar solució a aquest problema. Sembla que oblidem que l'habitatge és un dret fonamental i d'accés universal per a totes les persones a tenir, evidentment, un habitatge digne i assequible.

I jo ho deixaria aquí, perquè el temps que ens donen per a les intervencions és curt, malgrat que segur que em queden encara alguns minuts, però crec que els tres temes que he posat sobre la taula són suficients per poder donar resposta al que demanava.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. El minut que li quedava era en singular, no alguns, sinó que li'n quedava justament un.

Tindria el torn de paraula ara el senyor Nuet, en nom del Grup Parlamentari Catalunya en Comú Podem.

Joan Josep Nuet i Pujals

Gràcies, president. En primer lloc, agrair al síndic i a tot l'equip que l'acompanya a la presentació avui a la comissió de l'Informe al Parlament de l'any 2018.

Jo, sí, algunes consideracions prèvies abans d'entrar molt ràpidament en matèria.

Canviarem de síndic, perquè la vida és així, però crec que també és bo afirmar, i aquest informe de l'any 2018, doncs, ho assenyala, que tenim una institució consolidada, i això és molt important. Vol dir que, amb el canvi de síndic, seguirem d'alguna forma amb tots uns mecanismes de treball que el senyor Rafael Ribó, doncs, ha consolidat en la seva etapa de síndic, i penso que això és una notícia positiva. Per tant, crec que això és una cosa que hem de remarcar.

Evidentment, estem davant d'una de les institucions de control democràtic més importants que tenim a Catalunya. Avui dia, els informes del síndic, no informe, sinó els informes del síndic, s'han convertit en referència del debat i de l'anàlisi de les polítiques públiques que hi ha en el nostre país, i tots els grups parlamentaris, sigui en sessió plenària o sigui en comissió, tenen els informes del síndic subratllats, i a tots els he sentit jo fer servir les dades del síndic per argumentar, doncs, els seus arguments polítics. I, per tant, aquest és un tema que repeteixo i repetiré mil vegades: als informes del síndic no s'hi ha d'estar d'acord en tot, en absolut; però sí, realment, doncs, comprovem que tots els grups parlamentaris fan servir parcialment aquests informes del síndic segons els seus interessos, i això és legítim i políticament correcte. Però ho torno a repetir: aquesta feina global s'ha de valorar i s'ha de posar en valor.

Dir que de les dades que se'ns presenten a l'informe, evidentment, estem en volums de participació, tant de queixes, com de consultes, de persones afectades i d'expedients, semblants a l'any passat. En algunes una mica més, en algunes una mica menys. Per tant, és també una dada d'aquesta consolidació. El nivell de participació de persones de Catalunya per fer servir el mecanisme del Síndic com a element de queixa, com a element de consulta, com a element, podríem dir, de protesta, per intentar solucionar algun tipus de situació, és un volum important –és un volum important.

I, evidentment, tornem al mateix. La principal preocupació d'aquest informe són les polítiques socials. Es podrà dir, de la Sindicatura de Greuges, el que es vulgui, però el que s'ha de llegir és per volum, per nombre de casos i per, podríem dir, extensió que hi ha detallada en el conjunt de l'informe, les queixes o les demandes amb el tema de les polítiques socials són les primeres. Per tant, això vol dir que, si féssim un traspàs d'aquesta dada, la primera preocupació que hi ha a Catalunya són les polítiques socials. Evidentment, n'hi ha més, de preocupacions, però, si fem cas a l'informe del síndic, les preocupacions socials són les primeres. I jo en vull destacar unes quantes, perquè crec que realment val la pena fer-ho.

Evidentment, la desigualtat social i econòmica, que encara, doncs, llegint l'informe del síndic, tothom pot veure que estem sortint dificultosament de la crisi. I, per tant, aquests cants de sirena tan positius que ja estem fora de la crisi, que la recuperació ja és una realitat..., quan llegeixes l'informe del síndic, t'adones que hi ha una part de Catalunya que està sortint amb moltes dificultats d'aquesta crisi.

I, evidentment, coses concretes. Les llistes d'espera sanitàries, un dels factors, doncs, més importants que hi ha en el bloc sanitari. El tema de l'habitatge, no em repetiré i no m'hi referiré, com un element central. El tema de la segregació escolar com la principal problemàtica que tenim en el sistema educatiu públic al nostre país, no un altre sinó aquest, és el principal problema que tenim –el tema de la segregació escolar. El tema dels drets de les persones migrants, també, de forma molt present, i concretament el tema dels infants i, dins dels infants, els infants no acompanyats, com una problemàtica creixent, a les quals el síndic també diu que l'Administració ha anat donant resposta, intentant adaptar-se a aquest creixement de la problemàtica, però que realment estem desbordats, i aquesta és una realitat. I, per tant, crec que això està molt bé assenyalar-ho.

Evidentment, també, el tema de la violència masclista, i la LGTBIfòbia com un element important, la pobresa energètica, la renda garantida, i les relacions laborals i les pensions; algunes de les problemàtiques centrals que apareixen aquí.

I una dada important de l'informe: moltes de les denunciants són dones. Per què? Evidentment, perquè les problemàtiques socials..., ja no parlo de la pobresa energètica sinó en general, tenen una afecció de gènere claríssima, que en l'informe del síndic també hi és present. I, per tant, també de forma transversal hem de fer aquesta lectura. I ara que hem passat aquest exitós 8 de març, en què alguns qüestionen que la lluita feminista s'ha de col·locar al centre del debat públic, aquest informe, de nou, torna a donar la raó a aquells que creuen que realment en aquest moment la crisi de l'estat del benestar o les problemàtiques de l'estat del benestar colpegen de forma especial les dones de la nostra societat.

També el tema de territori, especialment dos grans temes: les contaminacions, com una problemàtica creixent, i, evidentment, la preservació del patrimoni. Patrimoni de tot tipus, no només el patrimoni natural, també el patrimoni arquitectònic, el patrimoni industrial i altres patrimonis del nostre territori.

Un paquet que vull destacar, que és el de la participació, la transparència i la llibertat d'expressió, que és present en la nostra societat i que, evidentment, té un informe específic, que és l'informe de transparència, però que val la pena també assenyalar-lo aquí.

I em vull també referir molt breument a tot el tema dels centres penitenciaris i els drets fonamentals en els centres penitenciaris, cosa que ja hem assenyalat en alguna ocasió a la Comissió de Justícia com una de les problemàtiques que més hem de vigilar, i, per tant, un tema molt important.

Per tant, ho he dit en alguna ocasió, crec que l'informe del síndic és una fotografia bastant acurada del que li passa a la societat catalana, eh? Evidentment, apareixen les problemàtiques del 155, i les problemàtiques del qüestionament de drets fonamentals que hi han al voltant del tema del procés, i el judici que està apareixent en el Tribunal Suprem, però, especialment, l'any 2017, en aquest informe també hi és. Però, sobretot, que no s'enganyi ningú: aquest informe és un informe en què la problemàtica social és la primera i és la fonamental, i aquesta és la lectura que jo em quedo, que el meu grup es queda, especialment d'aquest informe del síndic de l'any 2018.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara seria el torn corresponent al Subgrup Parlamentari Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, el senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, president. Bé, bona tarda al síndic i a tot el seu equip. Gràcies per la seva compareixença. I, abans que res, entenc que avui no és un comiat ni molt menys encara, arribarà el moment, però ja per endavant, i atès que ens presenta l'informe del 2018, que és un moment especialment important de la seva compareixença davant del Parlament, volem agrair, volem reconèixer i volem felicitar la seva tasca i la del seu equip al capdavant de la institució, que considerem que ha contribuït, i segurament contribuirà encara per un temps, no?, encara que sigui breu, fins al relleu, a consolidar, i a dignificar i a prestigiar la institució del Síndic de Greuges, que és, com s'ha dit anteriorment, una institució democràtica fonamental en el nostre país i en el nostre entramat institucional.

Voldria rescatar i destacar de forma especial allò a què vostè ha fet esment gairebé al final de la seva intervenció sobre el pla de drets humans. Em sembla que és un fet que cal destacar, i que és molt important, i que haurem d'esperar, i atendre i rebre, doncs, amb el màxim interès.

Pel que fa als aspectes del seu informe, m'agradaria si pogués aprofundir en la seva segona intervenció, sobre la magnitud, sobre el perfil que, des del seu punt de vista, han pogut tenir les vulneracions de drets civils i polítics en el nostre país, aquí a Catalunya, durant l'any 2018, en el marc, en el context del conflicte polític que tenim amb l'Estat espanyol al voltant de la qüestió de l'autodeterminació. Em sembla central, atès que, des del nostre punt de vista, estem davant d'un estat que, davant d'una situació d'emergència política, de conflicte polític, en lloc de donar una resposta democràtica des del diàleg i des de la negociació, el que fa és rebaixar el sostre democràtic, rebaixar el nivell de drets i actuar de forma repressiva. Pensem que això es refereix a una realitat que vostè plasma, però que requeriria d'una reflexió específica que ens agradaria que fes, i especialment, i en el cas del Parlament, des del punt de vista d'aquelles vulneracions de drets civils i polítics que s'hagin pogut produir –des del nostre punt de vista és obvi–, tant pel que fa a persones electes com pel que fa als seus electors i electores.

Bé, ràpidament, pel que fa als altres aspectes del seu informe, també voldríem destacar la situació d'urgència i emergència pel que fa als MENAs, als menors estrangers no acompanyats. Compartim plenament la seva proposta i el seu clam i la seva crida a aquest Parlament.

Fa no molts anys, malauradament, vam contemplar com en diversos països europeus –recordo, per exemple, el cas d'Alemanya– es va començar a fer dramàticament freqüent l'incendi, per exemple, de llocs on estaven allotjades persones d'origen immigrant en situació precària. Aquests esdeveniments d'aquests dies comencen a fer pensar en estratègies d'aquest tipus. Sabem perfectament que l'extrema dreta, que el nazisme, a nivell internacional, utilitza exactament i precisament aquest tipus d'estratègies per tal de fer créixer el seu missatge racista i xenòfob. Per tant, hauríem de poder accelerar la intervenció pública per tal de detectar si estem davant d'un fenomen d'aquest estil, per prendre les mesures necessàries.

Bé, també volem destacar la importància, la gravetat i la rellevància de tot allò que vostè planteja en el seu informe pel que fa a problemàtica relacionada amb masclisme, amb violència de gènere, amb discriminació de gènere i LGTBI, i, en aquest sentit, volem també posar de manifest com estem davant d'un problema de feminització de la pobresa, de feminització de la precarietat i de feminització de l'exclusió. Segurament seria interessant qualsevol lectura que poguéssim fer de totes les dades que vostès recullen, tant des d'un punt de vista focal, és a dir, que pogués haver-hi una mirada específica des del punt de vista de gènere, però també una mirada transversal que ens permetés veure el perfil de qualsevol problemàtica des del punt de vista d'aquesta mirada, com el diputat Nuet també destacava anteriorment.

Molt ràpidament. L'ICAM. L'ICAM segueix sent una maquinària de destrucció massiva de persones en situació de precarietat i de vulnerabilitat, sense que hi hagi encara una intervenció ferma per part de l'Administració per tenir una actuació equilibrada, diguéssim, eh?, és a dir que defensi els drets d'aquestes persones d'una forma clara. Ens sembla que cal posar un toc d'atenció sobre això.

Habitatge. Estem, malauradament, en un país i en un escenari social on els desnonaments són una realitat dramàtica i tràgica. I la solució sabem quina és, ho sabem perfectament: és disposar d'un parc d'habitatge públic i d'unes polítiques d'habitatge social suficients per atendre la vulnerabilitat habitacional. Sabem que hi ha països com França, com alguns països escandinaus, que ho han resolt adequadament. En el nostre context, per tal de poder donar una resposta en la mesura necessària a la velocitat necessària, sabem perfectament que no hi ha altre camí que l'expropiació dels habitatges buits. I, en aquest sentit, no estem dient pas res revolucionari: a Alemanya, la ciutat de Berlín en aquests moments s'està plantejant molt seriosament aquest tipus d'actuació. Per tant, sabem que el camí és possible i caldria prendre'l.

Una altra qüestió que ens sembla molt important: parlàvem de desnonaments. Veiem com, en els desnonaments, el Cos de Mossos d'Esquadra té una actuació, des del nostre punt de vista, que mereixeria una consideració específica pel que fa a la vulneració dels drets de les persones desnonades, i, en canvi, veiem com campen i actuen lliurement un equip professional de mafiosos, amb una total tolerància per part dels cossos de Mossos d'Esquadra, que fan, diguéssim, de desnonadors privats, no? Creiem que això també requeriria d'una atenció especial.

I, de manera més general, veiem, des del nostre punt de vista, una actuació del Cos de Mossos d'Esquadra, i especialment de la Brimo, absolutament criminalitzadora i persecutòria de la dissidència i de la protesta política. Miri, ja sé que estem parlant de l'any 2018 –acabo, president–, però, com que són les dades que tenim, molt fresques, i són il·lustratives també del que ha passat durant el 2018, li diré que, en dos mesos d'aquest any, i sense comptar les identificacions que s'han produït el 8 de març, portem més de quatre-centes identificacions dels mossos d'esquadra, més de quaranta detencions i més de seixanta procediments judicials oberts en contextos repressius de vaga general, de protestes antirepressives, de protestes per l'autodeterminació, de mobilitzacions antifeixistes, de desnonaments, etcètera, on sistemàticament el feixisme se'n surt airós, de les seves mobilitzacions, i l'antifeixisme rep.

Bé, acabo el meu temps. Gràcies, president. I, en tot cas, en la darrera intervenció podré afegir-hi alguna qüestió.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Riera. Ara seria el torn del Grup Parlamentari Republicà, i tindria la paraula la senyora Gemma Espigares.

Gemma Espigares Tribó

Gràcies, president. Començo reiterant els agraïments que han fet alguns dels meus companys per al síndic i també per a l'equip, per l'informe que ens porta avui, però també entenc que per fer una mica de balanç de la feina que han fet aquests últims anys.

Li he de dir que, en algun moment, m'ha semblat que el meu informe devia ser erroni i no devíem estar discutint del mateix, perquè, per dimensió, quan veus que la major part de l'informe, malauradament, són temes socials, i així ho deia també el diputat Nuet, i, en canvi, algunes de les intervencions dediquen –per posar un exemple, eh?, i segur que deuen saber a qui em refereixo– nou minuts quaranta al procés i un minut zero nou a parlar de temes socials, doncs, com a mínim distorsiona el que per mi hauria de ser aquest informe, que és intentar trobar respostes a aquells problemes socials on avancem, avancem respecte al que vam discutir en aquesta comissió l'any passat, però no avancem prou ràpid i no donem solució a totes aquelles problemàtiques que realment són les que ens preocupen.

Hi ha hagut una dada que ha dit, que és que han visitat cent quaranta vegades el territori. Jo crec que això també, doncs, posa damunt la taula aquest interès que hi ha perquè es doni resposta no només a nivell de temes nacionals o a nivell de temes que puguin afectar tothom, sinó a aquelles problemàtiques que puguin afectar els diferents territoris, i, en l'àmbit de l'urbanisme, posaré un exemple amb el tema de la connectivitat dels nuclis rurals, que també en parla vostè a l'informe.

Ha parlat de la declaració de tolerància zero als atacs xenòfobs contra els menors no acompanyats, i aquí jo crec que ha llançat la proposta, i el millor que podríem fer els diferents grups parlamentaris és recollir-la. De fet, la diputada Najat Driouech ja ho ha fet, ja ha fet una proposta al grup per començar a treballar-hi, perquè això ho hem denunciat aquest cap de setmana i avui, però no hauríem de deixar passar aquests atacs amb impunitat. I ho dic perquè, quan alguns li demanen que hauríem de tenir un síndic *con la mínima neutralidad posible*, em preocupa; em preocupa

perquè, amb aquesta suposada neutralitat a la qual alguns fan referència, el que fan és posar-se al costat de l'opressor, i això no és nou, eh?, ja ha passat moltes vegades al llarg de la història. Per tant, agrair-li que no s'hagi mantingut de perfil, que no hagi deixat aquesta suposada neutralitat que alguns volen atribuir, perquè el cas és prou preocupant. Vivim en un any anormal, en què hi ha hagut com a mínim 1.200 persones que han patit la repressió més directa, en diferents nivells, òbviament, i, per tant, això no pot quedar al marge.

En el tema d'Interior, m'agradaria destacar almenys dos temes, un dels que surt a l'informe, que és el cessament de la cap de comunicació dels Mossos per la piulada de la Manada; m'agradaria que valorés aquesta actuació. De fet, aquesta persona el que va fer va ser una opinió personal des del compte de Twitter personal. I, per tant, que alguns se'ls premii per fer de *hooligans* a les xarxes socials i altres –casualment han estat dones les que ho han viscut– se les persegueixi i se les relegui per haver donat una opinió, que, a més, és compartida per la gran majoria de les dones i de molts homes d'aquest país, doncs, m'agradaria que pogués donar-nos la seva opinió de si realment a les xarxes socials hem de poder opinar o, quan un està en aquesta situació, doncs, s'ha d'abstenir de la llibertat d'expressió, cosa que ens està passant últimament.

I l'altra cosa a què m'agradaria fer referència és la manca d'efectius, que també hi fa referència vostè, a l'informe, en el cas dels Mossos d'Esquadra, i, en aquest sentit, sé que no serà una solució, però com a mínim posar damunt la taula les dos convocatòries que ja hi ha d'accés als Mossos d'Esquadra i que, per tant, han de donar una part de resposta a això.

En l'àmbit de la salut, que és per nosaltres també un dels grans eixos d'aquest informe, de la universalització de l'assistència sanitària n'hem pogut parlar molt, perquè, per sort, el Govern del PSOE es va dignar a retirar la sentència o a retirar el recurs que havia posat davant el Tribunal Constitucional perquè a Catalunya donàvem assistència sanitària a tota persona, i haver de definir què és «persona», doncs, com a mínim, és denigrant per a aquells que considerem que hem de ser un país d'oportunitats. Per tant, en aquest sentit cal avançar en el desplegament del reglament –això surt també a l'informe–, i el departament, per converses que hem anat tenint, n'és coneixedor, però avancem en aquest sentit.

S'ha parlat també molt de l'accessibilitat de les llistes d'espera. Crec que és bo recordar que tenim una regulació damunt la taula, que tenim un decret que ha de millorar aquesta equitat territorial, però també d'accés, sobretot a aquelles persones més vulnerables. Per tant, òbviament, al Grup d'Esquerra Republicana ens preocupa tot, però convindrà la diputada Moreta que ens preocupa més aquella gent en situació de vulnerabilitat que necessita accedir al sistema sanitari que una persona amb una al·lèrgia. Òbviament, hem de donar resposta a tot, però també hem de ser conscients que cal prioritzar, i prioritzar vol dir també ajudar aquells que més ho necessiten.

I els 100 milions d'euros que es van posar damunt la taula després de la vaga de professionals han ajudat molts professionals, també, no només a veure retribuïda a la seva nomina un augment amb tota aquesta feina que estan fent, sinó també a reforçar aquells serveis d'atenció primària que ho necessitaven.

En el tema d'urbanisme, els comentava la necessitat que en poblacions rurals, com pot ser les Garrigues, necessitem que aquests nuclis urbans estiguin millor connectats, i això passa també per la fibra, passa perquè no tinguem poblacions on ni tan sols es poden connectar, i passa també per la dimensió urbana de l'urbanisme –a l'informe també se'n fa esment–, i crec que és important, perquè cal que planifiquem també tenint en compte aquesta dimensió més humana.

Avancem en temes de transparència i de govern obert; avancem en explicar a tothom de forma transparent el que fa. Sembla que a algú el preocupi que el Govern faci tuits, doncs, malauradament, a mi no em preocupa, al revés, que hi hagi con-

sellers preocupats d'explicar allò que fan jo crec que és bo, és una mostra més de transparència i d'explicar tot el que es fa.

En l'àmbit de les universitats, ens preocupa especialment el percentatge important encara d'alumnat universitari que no assolix el nivell B2 de llengua estrangera. En aquest Parlament vam aprovar la moratòria perquè això no els deixés fora de la universitat, però cal que ens posem les piles i que no haguem d'aprovar una altra moratòria, sinó que hi posem els recursos necessaris per poder-ho solucionar.

Es parlava de taxes universitàries. Al sistema universitari no tenim taxes, tenim preus, i, a més, dic «preus» en plural, perquè en tenim com a mínim sis. Als trams 1 i 2 ja hi ha unes beques equitatives que donen resposta a aquelles persones que més ho necessiten, reduint un 30 per cent o fins i tot bonificant el 100 per cent de la matrícula. I és obvi que, amb la proposta de pressupostos que el Govern va posar damunt la taula, això s'allargava també als trams 3, 4 i 5. Per tant..., igual que a les escoles bressol, que també m'ha semblat que es posava l'exemple. Per tant, també perquè hi hagin solucions s'han de donar respostes, algunes d'elles econòmiques.

Avui, concretament aquest matí, a la Pompeu Fabra s'ha celebrat una activitat d'universitats pels drets civils i polítics, on hi havia l'exdiputada Boya, on hi havia la Tània Verge, síndica electoral, i com a mínim s'han posat damunt la taula diverses coses. Primer, sentir el rector Ferraté, que va ser rector a l'època del franquisme, quan recorda algunes de les activitats de l'any 39, i més aviat sembla que encara estiguem en aquesta època fosca, doncs, sobta. La segona és que un acte com aquest, de vulneració de drets civils i polítics a la universitat, l'hagin de convocar exrectors, perquè únicament un rector ha fet acte de presència; per tant, aquesta por a participar en actes de denúncia del que està passant, com a mínim, sobta. I la tercera, aquest silenci ensordidor amb què ens delecten alguns equips rectorals. I ho torno a dir, eh?, quan algú deixa aquesta neutralitat a l'aire, el que fa és posar-se de la banda de l'opressor, més quan tenim professors i professores universitaris exiliats i patint la repressió a la presó.

Acabo amb el tema d'igualtat, perquè cada vegada tenim, per sort, més dones formades, més i millor formades. El Govern està donant suport als plans d'igualtat a les diferents empreses; encara queda molta feina per fer i, a banda d'ocurrències d'això del *feminismo liberal*, amb què alguns ens van delectar la setmana passada, com a diputats també tenim molta feina a fer. I què podem fer? Difondre allò que es fa i es fa bé.

Tots tenim feina en els càrrecs, també, que les dones hi tinguin la mateixa oportunitat d'accedir, però també a participar en el pla d'igualtat que està fent aquest Parlament, i, pel que sembla, encara ni tan sols la meitat dels diputats ha respost l'enquesta. Per tant, a banda dels problemes que es posen damunt de la taula en igualtat aquí, doncs, tots tenim també eines i les hem de poder utilitzar.

Gràcies, president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. El darrer torn correspondria al Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, i té la paraula el senyor Morral.

Antoni Morral i Berenguer

Bona tarda. Gràcies, president. Agrair també la presència del síndic i tot el seu equip en la presentació d'aquest informe del que ha estat la gestió de l'exercici de 2018, que, de fet, les dades són prou eloqüents.

De fet, he de dir-li que compartim força el que és el diagnòstic que es desprèn, doncs, de les dades d'aquest informe, que certament fa referència al que ha estat el 2018, i, per tant, no podia obviar el que la meitat del 2018, doncs, va ser..., el Govern de la Generalitat va estar afectat pel que és l'article 155 de la Constitució i, per tant, el que va suposar aquest fet, no?, que també en fa referència, breument, de fet, a l'informe, però, òbviament, no ho podia obviar, no? El retard de processos de gestió,

doncs, que això va suposar i, per tant, també pel que va afectar el que són els serveis públics, i també per la manca de poder tenir l'impuls polític d'alguns projectes que, d'alguna manera, necessitaven d'aquest impuls per a la seva necessitat, com les polítiques d'habitatge, per exemple, o les polítiques socials, no?

També aquest informe fa referència a tot el que ha estat la vulneració de drets civils i polítics, precisament, doncs, pel que ha suposat tot el que és el conflicte polític d'aquest país amb l'Estat espanyol i amb el procés en què estem, en un judici; la vaga de fam que va haver-hi també l'any passat per part d'alguns presos polítics. Per tant, òbviament, el que això ha suposat per al país, doncs, no podia ser d'altra manera que estigués contemplat en aquest informe.

Però, certament, l'informe, el seu caràcter, diguem-ne, més punyent és el que fa referència al que és, doncs, el diagnòstic sobre la situació dels drets al país, no?, i sobretot els temes d'emergència social, les polítiques socials, que és el paquet més important, pel que fa referència, doncs, a la pobresa i tot el que es desprèn, diguem-ne, de les necessitats socials que bona part del país té. I, per tant, aquests són elements o aspectes que no són de caràcter conjuntural; de fet, aquest informe presenta uns aspectes que, de conjuntural, no en tenen res, són tendencials i segurament estructurals, i, d'alguna manera, com molt bé el síndic ens anunciava, que caldria abordar-los des de pactes d'estat o de plans de xoc, que em sembla que ho comentava algú d'aquest manera, no?, o de polítiques estructurals o de caràcter estratègic.

Per tant, d'alguna manera, aquest informe planteja alguns aspectes que ens sembla que són importants, que mereixen una reflexió més de fons sobre el que és el model de gestió per fer front als problemes estructurals importants, que són emergents en aquests moments, doncs, que tenim en el nostre país, no? Tot el que fa referència a les polítiques socials, en concret, les d'educació, les de salut, sanitat, serveis socials, on, d'alguna manera, aquest any 2018 hi ha hagut un increment de queixes d'un 32 per cent, però que si mires... –en referència, doncs, al que és l'any anterior–, però, si mires la seqüència dels últims anys, és un percentatge que és bastant semblant i, per tant, hi ha un nivell de queixes en les polítiques socials molt important, que denoten que hi ha un problema estructural que convé abordar també des de polítiques estructurals o de polítiques d'estat o de xoc, com molt bé dèieu, no?

Bona part, doncs, dels problemes socials posa en relleu que qui més els pateix són les dones, i, per tant, en aquest sentit també hi ha un perfil, diguem-ne, de vulneració de drets, doncs, del feminisme, de les dones, de gènere, no?

I el tema de l'habitatge també es destaca com un dels elements, un dels problemes importants. Sabem que és un dels primers problemes que tenim, doncs, al país, i aquí també, òbviament, malgrat que el Govern està fent un esforç important per abordar-lo com una prioritat, és sabut també que les resistències per part del Sareb per poder, doncs, obtenir el que és habitatge social a partir de les bosses d'habitatge que contenen està sent prou difícil, tant a través dels convenis, doncs, que amb l'Administració està impulsant, se n'han pogut aconseguir, però que, d'alguna manera, cal que des de la legislació es pugui obligar..., si més no un 30 per cent d'aquest parc d'habitatges pugui estar destinat, doncs, a polítiques socials, no?

De fet, aquest informe de l'exercici del 2018, segurament, probablement, doncs, sigui el darrer informe del mandat Ribó, no? Per tant, en aquest sentit, també val la pena fer una petita..., diguem-ne, i en tot cas ja tindrem ocasió, doncs, d'aprofundir en el que ha suposat el mandat del síndic en el seu període, però que les dades, doncs, de la gestió del síndic de greuges en aquest període són també eloqüents per veure que la institució és una institució, del Síndic de Greuges, de referència pel que fa a la defensa dels drets de la ciutadania, no? I en aspectes, doncs, on s'ha posat l'accent en aquests darrers anys jo crec que s'ha donat prou un aspecte molt positiu pel que fa a la gestió de la institució.

L'aproximació al ciutadà a través de convenis municipals i a través, doncs, d'aproximar, diguem-ne, la institució del Síndic de Greuges al territori, a la proxi-

mitat amb les administracions més properes, com són els ajuntaments, i, per tant, doncs, des del territori més proper, poder tenir la presència del síndic, aquest ha estat un element important en aquests últims temps i que està donant els seus fruits, i que, d'alguna manera, doncs, la institució és molt més coneguda avui que no pas ho era en temps anteriors, com ho denota també la quantitat de queixes que cada any, doncs, es va incrementant, i aquest any ha estat un exponent important en comparació amb els últims anys. La referència del 2015, que em sembla que ha fet, em sembla que era la que hem superat en aquest any, no?

La modernització tecnològica de la institució –la participació a través, doncs, d'obrir canals de participació, i la relació telemàtica també entre els ciutadans i la institució– també penso que ha estat un element important.

El reconeixement a nivell d'altres institucions en defensa dels drets humans, també internacionals, pel que fa al Síndic de Greuges, doncs crec que també ha estat un element important.

L'increment d'informes... L'increment d'informes i, per tant, l'aprofundiment en informes sectorials, ens ha donat també l'oportunitat de conèixer específicament quina és la situació en cada un dels camps sectorials. Per tant, totes aquestes..., crec que el balanç, diguem-ne, pel que fa, doncs, a la gestió del síndic, en aquest sentit, ha estat positiva, no?

De fet, pel que fa a aquest informe, convé destacar l'alt nivell de resolució de les queixes, que aquest em sembla que també és un element important, pel que fa, doncs, al respecte, diguem-ne, de la institució del Síndic amb les institucions tant municipals com del Govern de la Generalitat, perquè bona part del que són les queixes i les propostes, doncs, i suggeriments que es fan han estat en un percentatge molt elevat ben acollides, la qual cosa també crec que és un indicador important a tenir en compte. Així com també el que és el temps per resoldre, diguem-ne, les queixes, tot i que aquest any tenen un punt a l'alça, i segurament té bastant a veure, pel que dèiem al principi, doncs, amb l'aplicació del 155, pel que feia a la situació de la Generalitat, en què les portes potser estaven més tancades a poder atendre aquestes peticions, però que des del principi del mandat fins ara el temps també s'ha anat disminuint; per tant, penso que això també és un element positiu a tenir en compte.

De fet, un element potser més de reflexió genèrica, en la lectura d'aquest informe, que, de fet, hem tingut poc temps per poder-hi entrar a fons, d'alguna manera, perquè fa pocs dies que ens ha caigut a les mans, i el text, i la proposta, i l'informe és molt dens, convida a fer bastantes reflexions de fons, perquè el diagnòstic, en general, doncs, d'aquest informe probablement és una fotografia bastant precisa de quina és la situació, diguem-ne, dels drets al nostre país, no? I, en aquest sentit, hi han elements que, com he dit també al principi, denoten que hi han elements que són força estructurals, que no són gens conjunturals, i el de la pobresa n'és un. Les crisis econòmiques... Sembla que els grans números ens diuen que l'economia va bé, però, en canvi, veus i constates que hi ha una bossa de queixes constant, permanent, d'elements que tenen a veure amb polítiques socials, amb gent que pateix, amb gent que no arriba a final de mes, de gent que té pobresa energètica, que hi ha una cronificació de la pobresa... I aquest hauria de ser un element central en la política del país, un element que ens comprometés, no només les institucions sinó també tot el sector privat, per abordar-lo d'una forma estructural, com a pla de xoc o diguem-li com vulguem, pla d'estat, però que, en aquest sentit, crec que és un dels elements importants a abordar des d'una forma..., com un pacte d'estat, no? Igual com també els temes de l'habitatge, com molt bé deia.

I pel que fa a la salut..., que sí és veritat, i és un element, diguem-ne, que és reiteratiu, i perquè és una constatació també de les llistes d'espera, que sabem, que som coneixedors que s'està tractant per disminuir-les i s'estan aconseguint millores en aquest sentit, però a la vegada també cal constatar com d'important és per al nostre país que el servei de la salut sigui universalitzat per raons de ser ciutadà del país.

Aquest element és clau i determinant per a la millora, diguem-ne, del que són els serveis públics de sanitat a casa nostra, no?

Per les tres propostes que ens ha fet avui, el tema de la tolerància zero en agressions a menors immigrants no acompanyats i fer una frontera, diguem-ne, davant de la xenofòbia, crec que és una proposta que hem de recollir, el nostre grup la recollim per abordar-la, perquè pugui haver-hi un acord al Parlament.

I també el pacte contra la segregació escolar. Ens sembla també una bona mesura l'Estructura de Drets Humans de Catalunya, que s'està treballant i que s'està discutint en aquests moments en aquestes àgores de debat, que poden ser un bon termòmetre, una bona referència, diguem-ne, de quines són les pautes que ens autoexigim per al que és la millora o la conservació dels drets humans, els drets dels ciutadans a casa nostra.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Morral. Ara tindria un torn el senyor síndic de greuges per respondre les diferents intervencions.

El síndic de greuges

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, aquest informe va entrar en aquest Parlament l'11 de febrer, i està a la seva disposició des de l'11 de febrer, i avui som a 11 de març, eh? Per tant, és un document que tenien a la seva disposició de forma transparent, clara, nítida, etcètera. Una altra cosa és que, per deferència, cosa que cada vegada es fa menys a les institucions, per no malversar cabals públics, l'imprimim per a alguns només, com vostès, en una edició en paper.

Senyor l'Hotellerie, no m'ha decebut gens; és el que esperàvem. Hem estat comentant abans aquí tot l'equip del síndic, i l'hem encertat de ple, el que passaria amb el seu grup. És una llàstima, perquè hi han portaveus del seu grup que a les comissions d'altres matèries entren en matèria, i ens aporten coses i ens enriqueixen. Vostè, com un disc ratllat, ha tornat a plantejar coses.

Miri, a part de citar malament l'informe sobre el que diu, que aquest és el darrer informe d'aquest mandat, perquè aquest mandat s'ha acabat, és el que diu, ho diu literalment, eh?, però, a part d'això, senyor l'Hotellerie, si vostès volen que acabi tota la gent que està en funcions, ho poden fer molt fàcilment: promoure totes les institucions. Vol que li faci la llista a les Corts Generals d'institucions que estan en funcions? Vol que la hi faci...? És que, per tant, vostè... Jo entenc que vostès tinguin monotemes i que van en funció –i després s'ho trobarà en una declaració del Defensor del Pueblo– de les seves dèries com a opció partidària, però fins i tot, ho torno a dir, no tan partidària, perquè en el seu grup, i diversos diputats i diputades, sobre diverses matèries, han entrat a discutir, com és lògic i normal, amb el síndic o amb la gent del síndic, i fins i tot en jornades molt fructíferes, el que es fa en aquesta institució.

No li puc contestar sobre el tema de l'Oficina de Drets Civils i Polítics perquè és una institució que depèn de l'executiu, la van crear ells, i res més lluny de la intenció del síndic que proposar mandats per al poder executiu. Si vol, podem després treballar-ho monogràficament amb això que vostè ens pogués presentar.

És evident que l'any 2018 és un any de conflicte polític agreujat; ho és tant, d'evident, que el síndic ha fet tres informes monogràfics de temes que no s'esperava mai haver d'informar. Un el 2017 –perdoni'm perquè sigui «coquet»–, amb molt poc cas per part d'aquest Parlament, eh? L'abril del 2017, aquell informe va quedar quasi aparcat. Dic de tot l'arc parlamentari del Parlament, eh? I advertíem el que ara s'està dient, a totes les esferes internacionals, fins i tot, de com s'erosionen drets fonamentals a l'Estat espanyol i, per tant, també a Catalunya, com per exemple la famosa llei mordassa, que continua vigent –que continua vigent–, i estava compromès tothom

menys qui governava aleshores que s'havia de derogar. I podria continuar el capítol llarguíssim, que està en aquell informe del 2017.

Com el que anava a continuació sobre el referèndum i el que fem..., sobretot el procés global, on comencem plantejant les illegalitats al Parlament de Catalunya, opinió del síndic, les illegalitats, que no afecten ni una coma l'edifici constitucional espanyol, perquè a l'acte són suspeses i després declarades inconstitucionals; sobre l'abús del 155, que encara no sabem què dirà l'àrbitre al respecte, perquè és denegació de justícia que el Tribunal Constitucional encara no s'hagi pronunciat, i té recursos al respecte, és denegació de justícia. I sobre l'absoluta desproporció penal amb què es tracta el tema, amb un gravíssim error, que aquest síndic ho assenyalarà tant com pugui on sigui: un problema polític mai tindrà solució judicial. I és un problema polític històric –històric–, i el gravíssim error que es comet per part de tothom que hi va participar és pensar-se que això es podrà solucionar per vies judicials.

Mirin, agafem-nos només a la petita qüestió de les declaracions sobre neutralitat, com per exemple el que diu el mateix Defensor del Pueblo, quan compareix a la comissió en les Cortes Generales, no el que alguns d'algun grup parlamentari concret diuen a la sortida d'entrevistar-se amb el *defensor del pueblo*. Diu: «Debo recordar con carácter general» –ho diu referint-se a aquest fet que s'ha citat en aquesta comissió– «que la institución del Defensor del Pueblo no es el cauce adecuado para promoción de posiciones ideológicas o políticas.» I entren en actualitat. Això, en la seva compareixença en les Corts Generals. I ara si algú el vol dur cap al seu molí...

Hi ha moltíssimes posicions ideològiques, amb simbologia, com diem a l'informe del síndic, que el té també el Defensor del Pueblo, a partir de majories. Un ajuntament de València penjant al balcó principal «Refugiats, benvinguts». Segur que hi havien grups municipals que no estaven d'acord amb aquesta pancarta, seguríssim, però expressava una majoria de govern de l'ajuntament. Com qui posa la bandera dels LGTBI a partir d'una posició majoritària. Com qui posava en temes quan la guerra de l'Iraq... Tenim una història plena de simbologies al respecte corresponents a majories, i això ho ha dit el mateix president de la Sala Segona del Tribunal Suprem, fa molt pocs dies, el mateix president de la sala del Tribunal Suprem que està jutjant el cas català, quan algú va intentar –em sembla que des de l'acusació particular– que un dels implicats es tragués el llaç groc de la seva jaqueta, i va recordar, no..., per posar més basament en la seva afirmació, va recordar els principis de tractats europeus i jurisprudència que avalen aquesta posició.

O sigui, aleshores, evidentment, si es vol desviar el debat polític i social, com el que s'intenta fer en aquesta comissió, cap a aquest tipus d'argumentacions, evidentment que capgirarem la realitat. Com la capgirem al parlar d'odi. A la pàgina 122 del nostre informe es diu que hi ha una catalanofòbia estructural, que està en llibres, volums i volums. L'Instituto Nacional de Opinión Social espanyol ha dit que, després de la islamofòbia, a Espanya el segon tema que amoïna més és la catalanofòbia; ho diu un institut espanyol, quan fan les enquestes arreu del territori espanyol. I no cal que m'ho digui l'*instituto*, només cal veure com se retroalimenten tota una sèrie de mitjans de comunicació.

Però, miri, en aquesta mateixa pàgina nosaltres ens referim al fet que el Ministerio del Interior, quan a Catalunya, com a qualsevol altra societat de l'Estat espanyol, hi han quantitat de vulnerabilitats i fins i tot indicis d'odi, l'única finestra que s'obre al web és perquè es denunciïn situacions a Catalunya de víctimes, en aquell moment. Això és el que assenyala el síndic. I què va fer el síndic? Ho va trametre al Defensor del Pueblo, i està en una actuació del Defensor del Pueblo, aquest que volen citar tant, ho tenen. Li podien demanar al Defensor del Pueblo com està secundant el procés –o no sé què està secundant ja, perquè jo ja m'he perdut amb els seus arguments– quan planteja aquestes qüestions.

L'odi és una cosa molt seriosa, i, si els interessa tant l'odi, rellegeixin el que diu el Tribunal d'Estrasburg, l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa, tots els tractats que hi han avui sobre l'odi, que és quan s'ataca els vulnerables; la vulnerabilitat, condició indispensable per parlar d'odi. D'aquí que hi ha hagut fins i tot decisions judicials –judicials– que han dit que no es pot parlar d'odi davant de cossos d'ordre públic, que són els que tenen el monopoli de la força, són els menys vulnerables. Repassin les decisions europees. I no inventin vostès com capgirar la situació.

El síndic, el que avui els ha fet, i ho tornarà a fer, és un gran crit d'alerta que calen polítiques, i cal pedagogia, i cal informació. Catalunya és un *melting pot*, i és la nostra gran virtut, i els puc portar del braç, si volen, a molts barris de Catalunya on estem actuant com a síndic, on veuran on està el *melting pot*, on no hi ha hagut conflictes entre grups ni ètnics ni socials. I per això els alerta que no se'ns encengui aquest foc, que no ha estat mai present, des que han vingut milions de persones d'altres terres a arrelar-se a Catalunya.

L'odi, ha dit, és això que fa por, esparvera, i ho hem de tallar d'arrel. I no ho tallarem d'arrel perquè posem quatre mossos d'esquadra o el que vostès vulguin. Primer els donarem informació: és mentida el que es diu sobre la immigració, que es queda amb les transferències socials i la majoria d'inversions públiques. Ho diuen des dels estudis del CaixaBank fins a tots els estudis acadèmics; jo els tinc al seu abast. Però vostès tenen l'obligació de sortir del pas, són vostès que han de sortir del pas d'això, no els acadèmics, ni les fundacions; són representants de la població que han de fer aquesta pedagogia i donar aquesta informació. I per això jo els demano una declaració al més solemne, clara i contundent possible, ara, no deixar passar ni dies, i el mateix Govern. I, per descomptat, intentar fomentar-ho a tots els mitjans de comunicació.

I si hi ha algun grup que, de l'odi, en vol fer bandera, és una irresponsabilitat monumental, o d'assenyalar la gent. Vull recordar que hi ha hagut un dirigent polític a nivell de l'Estat, que és l'únic –ho hem dit en un informe del síndic, també– que ha posat en el seu propi tuit fotografies de qui assenyalaria, que eren servidors públics, en un institut públic d'ensenyament; només hi ha hagut un dirigent que ha fet servir això. I a mi em sembla una autèntica vergonya democràtica, d'una immensa irresponsabilitat.

Nosaltres... L'informe està farcit, són tres-centes i escaig pàgines, de polítiques públiques concretes que celebro els grups que han entrat al debat. Reitero la Sareb, sobre la qual hem fet cascades de propostes, és que els avorriria, sobretot els textos que els hem presentat sobre l'habitatge d'emergència, com s'hauria de fer front a la Sareb, les propostes d'igualtat de la segona oportunitat, que estan a països molt propers al nostre i no s'apliquen. Sobre educació, sobre escoles bressol. La pàgina 121 i següents són plenes d'epígrafs que estan desenvolupats amb estudis monogràfics, amb informes i amb la discussió que tindran demà sobre l'informe d'infància. Amb el que es planteja molt bé per part de vostès, amb la feminització contra l'exclusió; amb com culminem l'informe amb els reptes grossos que té Catalunya avui, molts més dels que hem estat parlant. No els llegiré de nou la llista, els he citat una part de la llista. És sobre això, sobre el qual tenen i han tingut sempre de bat a bat totes les persones que estan al síndic a la seva disposició per debatre qualsevol d'aquestes qüestions i fer-les avançar.

Els recordo que aquest informe ja ha estat portat a Ple i, per tant, demanaria a la Mesa de la comissió que, com més aviat millor, fos tramitat d'acord amb el calendari del Ple, que és l'únic que legalment té l'obligació de discutir al Ple.

I jo no em puc deixar de més d'acabar aquesta intervenció amb una cita que estimo molt, que és la d'un gran amic meu, que l'agafa d'un gran poema català. A tots, els ho desitjo: «Llum als ulls i força al braç.»

El president

Moltes gràcies, senyor síndic. Tindria la paraula ara, en el segon torn, que hem quedat que era de cinc minuts màxim per a tots els grups, en primer lloc, el Grup Parlamentari de Ciutadans, el senyor Manuel Rodríguez de l'Hotellerie.

Manuel Rodríguez de l'Hotellerie de Fallois

Gràcies, president. A veure, senyor Ribó, jo sí que li dic que m'ha decebut vostè. Vostè se'ns presenta aquí..., sobretot de les consideracions generals. Ens parla gairebé..., ens diu que la resta de grups..., ens parla que hi han qüestions socials, evidentment, i es repeteixen any rere any. I, evidentment, nosaltres podríem fins i tot compartir determinades conclusions que es diuen en aquest informe. Però, evidentment, quan hi han falsedats i s'accepten determinats marcs ideològics, que evidentment sempre venen de la mateixa banda de l'hemicicle, doncs, evidentment, no ho acceptem.

Aquí el senyor Majó, l'Adam Majó, va venir a parlar i va dir que la seva funció era coordinar-se amb vostè; això és el que va venir a dir el senyor Majó. No sé si vostè té constància d'aquesta coordinació. Però, clar, nosaltres, quan li vam preguntar què venia a fer i què faria, doncs el senyor Aragonès ens va dir que només es coordinaria amb vostè. Doncs voldríem saber... Perquè, a banda d'això, segons diuen, ha fet un informe assenyalant determinades persones i, evidentment, ho ha fet a la televisió.

En segon lloc, no sé si vostè s'ha llegit les lleis de desconnexió, perquè ens parla que es van suspendre per part del Tribunal Constitucional; però són molt greus, ens privaven a tots els catalans dels nostres drets, que estan previstos en la Constitució, amb la derogació explícita i *de facto* de la Constitució i de l'Estatut. I vostè, d'això, no en parla. I vostè tampoc no parla que podria haver aturat el cop, aquell dia, els dies 6 i 7 de setembre, presentant una petició davant del Consell de Garanties Estatutàries. Això ho podia haver fet vostè. I no va aparèixer. Evidentment, el cop va continuar i vostè no sabíem on era.

Quant al tema dels llaços grocs i..., home, m'ho compara amb el «Refugiats, benvinguts», amb temes LGTBI, amb l'Iraq. Però, de què parlem? Si això és simbologia partidista, d'una part –d'una part– del Parlament, d'una determinada part de partits polítics, i que no podem compartir en cap cas.

Em sembla..., la veritat, estic molt decebut, en aquest sentit, que la contestació sigui aquesta, però no sé si s'ha llegit també els acords de la Junta Electoral Central, on es parla, evidentment, de la simbologia partidista, de treure els llaços grocs, o també de determinades resolucions del Tribunal Superior de Justícia que segurament coneix, i fins i tot, també, del document que va fer el Defensor del Pueblo.

Quan ens parla del tema de la catalanofòbia, home, a veure, jo personalment puc dir que catalans som tots, no només els independentistes; ho som tots, d'acord? I, en segon lloc, quan he anat a molts llocs d'Espanya, he sentit moltes vegades l'admiraació que senten per part de la resta d'espanyols vers els catalans. Això també, no sé si en té constància, potser, ja li puc dir alguns llocs o indrets que podria visitar que segurament el vindrien a rebre.

En tot cas, jo crec que el tema és molt recurrent, perquè sempre es basteix per part de l'independentisme un cert greuge, no?, on es parla d'un cert odi, o un cert..., qüestions contra la cultura catalana. Doncs bé, jo crec que aquí a Catalunya també sí que hi han qüestions d'hispanofòbia o castellanofòbia, perquè només hem de mirar l'educació. Aquí a Catalunya, de fet, els projectes i els models lingüístics, a Catalunya, són un factor no només de segregació, perquè vostè, quan ens parla del pacte contra la segregació escolar, no ens parla del motiu i que els fills dels representants nacionalistes o independentistes porten els seus fills a col·legis on parlen tres i cinc llengües, i, en canvi, a la família mitjana i treballadora tenen un sistema

monolingüe. Evidentment, la situació no és la mateixa i els priva d'un futur laboral que genera un greuge comparatiu.

Quant al model lingüístic del sistema educatiu a Catalunya, parlem que nosaltres, el Grup Parlamentari de Ciutadans, ha revisat el model de set-cents centres educatius, i 659 imparteixen una assignatura només, un 6,43 per cent, una assignatura no lingüística en castellà, davant dels 138 centres que només imparteixen matèries no lingüístiques en anglès. És a dir, en castellà, de no lingüístiques, parlem d'un 6 per cent, i en anglès, un 20 per cent. I parlem que el castellà és una llengua cooficial a Catalunya. On està el greuge ara?

Més qüestions. Quant al tema dels drets d'infància, 2018 ha estat un any de pocs avenços estructurals, però, com sempre, en aquest informe ens parla del 155, per descomptat. Home, jo creia, en primer lloc, que el pacte contra al segregació escolar que ens parla aquí era un pacte que estava gestionant íntegrament vostè, i que res impedia que vostè es reunís amb els diferents agents educatius. I, en segon lloc, la tramitació d'algun projecte normatiu, com el desenvolupament de la Llei 14/2010 d'infància. A veure, aquesta llei porta quatre legislatures, des de l'any 2010, sense cap tipus de desenvolupament per part del Govern de la Generalitat, i ara ens diu que és culpa del 155? Home, jo crec que..., miri, i l'hi dic col·loquialment: s'ha de tenir barra, eh?

Més coses. Quant al tema de...

El president

Senyor diputat, està superant ja el seu temps, li agrairia que anés acabant.

Manuel Rodríguez de l'Hotellerie de Fallois

...sí, sí-, bé, vostè ha dit –perdoni, eh?, mig minut– que en l'informe no sortia que seria l'últim informe del mandat. Doncs bé, ja l'hi cito textualment. Ens diu que «aquest informe anual és el darrer que presenta el síndic dins del mandat per al qual va ser escollit en sessió plenària pel Parlament de Catalunya el dia 10 de febrer de 2010. A partir de l'1 de març del 2019, quan es compleixin nou anys de la presa de possessió del síndic, caldrà iniciar els tràmits d'elecció». Això ho diu vostè aquí a l'informe. Per aquesta raó li demano que dimiteixi.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la senyora Marta Moreta.

Marta Moreta Rovira

Gràcies, president. Síndic, no era una crítica, allò de l'informe, era més una broma que no pas res més; és a dir que avui havia arribat per deferència a la nostra taula sabent que estava penjat a la web, i ho he dit, i, per tant, ens l'hem llegit molt atentament, i ara fa molt i molt de temps. Però, si l'he molestat, em disculpo, perquè aquestes coses s'han de fer en públic i crec que, si l'ha molestat, doncs, no anava per aquí el tema.

L'altra cosa és que sí que no m'ha respost cap de les qüestions que li feia, i m'agradaria tornar-ho a posar a sobre la taula, si aquesta vegada tinc oportunitat, a veure si en tinc una resposta. I és que jo li deia que vostè ha set molt crític posant a l'inici de l'informe el tema del 155, però, en canvi, no ha set molt crític, o gens crític, amb el tema de, per exemple, les llistes d'espera o dels preus públics universitaris, com ha dit la senyora Espigares. I, per tant, m'agradaria que pogués explicar vostè per què sí que es posa en alguns temes i en alguns altres no hi entra en detall.

I només per anar acabant, perquè no vull tampoc allargar el meu temps, que em toca en aquest moment, està bé que hi hagin grups parlamentaris que de seguida saltin i que exposin amb veu el que hem comentat altres diputats i diputades, però dir-li a la senyora Espigares que el nom no fa la cosa. No és la taxa o els preus pú-

blics, sinó que el 2012 van pujar els preus universitaris un 66 per cent, i Esquerra Republicana, que en aquest moment porta la conselleria d'Educació, no ha fet re per abaixar aquestes taxes. I penso que quedar-se amb aquestes dades és l'important, no el nom, el nom no fa la cosa.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Tindria ara el torn d'intervenció el senyor Carles Riera.

Eduard Pujol i Bonell

President, per al·lusions, podria demanar una intervenció?

El president

Jo agrairia que no féssim un debat entre grups parlamentaris. Exhaurim això i, en tot cas, al final d'això, si hi hagués alguna al·lusió, això, hi donaríem resposta. Però els agrairia que poguéssim substanciar tot el torn.

Senyor Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, president, sí, molt breument, només per esmentar dos punts que no he pogut incloure en la meva primera intervenció. També destacar aquells aspectes que el síndic assenyala en el seu informe sobre les amenaces, riscos o destrucció del territori.

Efectivament, tornem a, sembla, un nou cicle de destrucció i especulació territorial, per una banda, per l'expansionisme turístic, i, per una altra banda, per, també, el creixement d'actuacions extractivistes en alguns llocs del territori, de mineria, que realment són un perill. Estem parlant de minerals d'aquests considerats estratègics i que, per tant, sabem, per les conseqüències que ha tingut en altres territoris del món, el que passa quan s'obre la veda en aquest sentit: és un extractivisme que no té límits i que té una enorme capacitat de compra d'interessos. Per tant, caldrien unes polítiques públiques, en aquest sentit, de control d'aquests atacs al territori per aquest nou tipus de mineria en el nostre país.

I, per últim, pel que fa al pacte contra la segregació, en primer lloc, hem de felicitar l'esforç i la intenció i l'interès de la institució del Síndic de Greuges en abordar aquesta qüestió, cosa que compartim i a la qual donem ple suport. Hem de valorar positivament tots aquells aspectes, doncs, que la proposta del pacte de segregació considera, com l'interès perquè les escoles concertades acullin una població escolar amb vocació clarament inclusiva, un control major de les matriculacions en aquest sentit. Però, i crec que és obligat dir-ho en aquest marc, nosaltres no subscriurem aquest pacte, perquè entenem que no ataca la qüestió fonamental, i és la causa central que tinguem una maquinària reproductiva de la segregació escolar i, per tant, de la segregació social, i és la pluralitat de models escolars i de tipologia d'escoles, que van des de les privades, les concertades elitistes i que segreguen fins i tot per sexe, la resta de concertades i les públiques en les seves diferents categories. I això és una maquinària que és pràcticament semblant a un cert mercat escolar, en el qual les famílies intenten comprar de la millor manera possible oportunitats per als seus fills i filles. Fins que no ataquem aquesta qüestió, la maquinària de la segregació escolar no s'aturarà.

I, per acabar, vull insistir en el nostre agraïment, reconeixement i felicitació a la institució del Síndic.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Riera. Ara seria el torn de la diputada del Grup Republicà, la senyora Gemma Espigares.

Gemma Espigares Tribó

Gràcies, president. Dos matisos ràpids, perquè al fer-hi referència la diputada Moreta m'ha recordat que hi havia una cosa que li volia dir i me l'havia deixat pel camí, perquè deia: «Ja seria hora que el Govern creés el pla, ta-ta-ta..., i d'habitatge. Ja seria hora que el Govern creés el pla... Necessitem un pla de xoc.» I, en canvi, després ens ha criticat el pla de xoc de llistes d'espera. Per tant, quan no hi ha plans de xoc, ens queixem, i quan n'hi ha, no es compleix. Per tant, jo crec que amb una paraula li podré respondre, que és «pressupostos». Amb pressupostos segur que podrem donar moltes respostes a coses. Per tant, menys càlculs electorals, eh?, aquí i a Madrid, i més aprovar pressupostos.

I l'altre matís, perquè jo crec que és important. És obvi que, quan un arriba al Parlament, és una dimensió que moltes vegades ens supera, que n'has d'anar aprenent. Quan li feia el matís de «taxa» i «preus», no era per corregir-la en el nom, òbviament, sinó que era no per «preu», per «preus», perquè a Catalunya hi ha sis preus diferents, i cadascú paga una cosa a la universitat en funció de la renda que té. Era per això que l'hi feia, no tant per si parlàvem de «taxa» o «preu».

Però és que, volent-me corregir, m'ha posat una altra gambada damunt la taula. Em diu: «És que la conselleria d'Educació la té Esquerra.» Sí, sí, però és que els preus universitaris no depenen de la conselleria d'Educació, depenen d'Empresa i Coneixement, que hi ha la consellera Chacón, que és convergent. Vull dir que no passa, però que no ampliïm els dubtes, que ja costa prou que la societat ens pugui seguir el ritme perquè, a més a més, els posem confusió.

Síndic, hi ha alguna cosa que m'ha deixat damunt la taula, entenc que també és difícil donar resposta a tot. En tot cas, en aquells temes socials, amb l'agenda..., l'equip que continuï, segur que podrem seguir treballant-hi, que és pel que també estem aquí. I, per tant, agrair-li de nou la feina feta, i que ens puguem seguir trobant.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Ara seria el torn del darrer grup a intervenir, que és Junts per Catalunya. Però, en qualsevol cas, hi ha un sol·licitud d'intervenció per al·lusions. Sí que li voldria recordar que el torn d'al·lusions, segons estableix l'article 87, no és per entrar, i llegeixo literalment, «en el fons de l'assumpte a debatere». En qualsevol cas, vostè l'ha demanat per al·lusions i té la paraula, sense que això resti del temps que té el seu grup parlamentari.

Eduard Pujol i Bonell

Perdoneu aquest gag de l'APM. No. Amb una lleugeresa absoluta s'ha parlat d'allà on els polítics sobiranistes portem els nostres fills a l'escola, i, pel que veig, hi ha posicions polítiques que no només es repeteixen com un disc ratllat, sinó que menteixen com un disc ratllat.

En un sondeig rapidíssim fet en aquest sector de la sala, hi ha una diputada que té tres fills que van a l'escola pública Escola Ocata, del Masnou; una altra diputada, dos fills, que van a l'escola pública de la Sagrada Família, de Barcelona; un altre diputat que té tres fills, dos a l'escola concertada Cultura Pràctica, de Terrassa, un a l'escola pública Joanot Alisanda, de Sabadell; una altra diputada que té un fill a l'institut Baix Camp; un altre diputat, un fill a l'escola concertada La Salle de Gràcia. Si coneixen...

El president

Jo crec que no cal explicitar tot el que es fa dels fills...

Eduard Pujol i Bonell

No, no; és que ho vull explicitar.

El president

...d'aquests membres de la comissió...

Eduard Pujol i Bonell

No, ja acabem –ja acabem.

El president

No, jo crec que el sentit de la seva al·lusió ha quedat clar, però li agrairia que no entrés ara en els detalls familiars dels membres d'aquesta comissió, perquè em sembla, senyor Pujol, honestament, que no pertoca.

Eduard Pujol i Bonell

Senyor Espadaler, el que trobo molt estrany...

El president

Em sembla que aquesta presidència ha estat generosa a donar el torn de paraula. Jo crec que ha quedat clar el sentit.

Eduard Pujol i Bonell

...és que vostè em censuri la meva intervenció quan intento ser...

El president

No, no, no, no...

Eduard Pujol i Bonell

...des de la rigorositat absoluta, perquè es vegi que allò que diem és veritat, i no tinguem la capacitat de tancar, de censurar les actituds que basteixen un discurs polític des de la mentida.

El president

Crec que ha quedat clar el sentit de la seva intervenció. En qualsevol cas, continuem, ara sí, amb el torn del seu grup parlamentari. Té la paraula el senyor Morral.

Antoni Morral i Berenguer

Sí; de fet, molt breument. Un dels valors, o potser el valor més important, del nostre país és el de la convivència. De fet, una comunitat com la nostra, que ha estat, diguem-ne, tensionada, per moltes raons, per crisis econòmiques, per migracions, i, malgrat tot, ha mantingut un nivell de respecte a la diversitat i de respecte a la convivència extraordinari –extraordinari. En aquest sentit, perquè això sigui així, cal que hi hagi respecte màxim també a la llibertat d'expressió, a la llibertat d'expressió de la diversitat com una riquesa.

En aquest sentit, pluralitat i respecte a la diversitat és clau per mantenir la convivència en la nostra comunitat. Hi ha grups que sembla, per les seves intervencions, que el que vulguin és trencar aquest valor. I, en aquest sentit, és una enorme irresponsabilitat atacar en aquesta bretxa. Per part del nostre grup, estarem compromesos al màxim amb el respecte a les diferències d'opinió dels altres grups, però, a la vegada, també al respecte a la convivència.

Els llaços grocs no són un element partidista; els llaços grocs són un element d'expressió d'una sensibilitat social avui molt compartida per molta gent. Per tant, no té re a veure amb el que és una opinió partidista. I l'expressió de llaços grocs al carrer el que representa és l'expressió d'una sensibilitat molt transversal i molt compartida per molta gent del país. I, en aquest sentit, les pautes de respecte de les llibertats d'expressió s'han de poder veure també reflectides en l'espai públic com un element de riquesa del que és l'expressió de la pluralitat i la diversitat de casa nostra.

El president

Moltes gràcies. El senyor síndic volia fer algunes puntualitzacions respecte de...

El síndic de greuges

No, bé, vull contestar una pregunta molt directa que se m'ha fet. Jo el senyor Majó no el conec, no el conec personalment. Bé, perdoni, com que m'ho ha preguntat, l'hi contesto, eh?, li dono tota la informació. I, a més, no cal que li digui que s'assumeix de l'executiu..., però a ell personalment no el conec.

Han citat moltíssimes coses que m'interessa moltíssim que hagin sortit al segon torn, que estan a molts informes anteriors, malgrat que... I sí que els vull recordar dues coses de calendari. Els hem demanat que, en una propera sessió de comissió, puguem fer el que em vaig comprometre en tot el mandat, que és cada tres anys un balanç, i he demanat el tercer balanç en aquesta comissió. I, després, que aquest informe anual neix de Ple.

Res més.

Gràcies, president.

El president

Moltes gràcies. Una darrera consideració abans d'aixecar la sessió. És cert que el senyor síndic, i així ho vam trametre els membres de la Mesa, havia sol·licitat fer aquest balanç. En qualsevol cas, senyor síndic, avui ho he comentat al seu adjunt, que els agrairíem que formalment ho entressin tot per Registre. Hem quedat així per tal de poder-lo sotmetre a consideració de la Mesa i de la comissió. Això per un costat.

Per un altre costat, agrair, per descomptat, doncs, l'informe del senyor síndic, les intervencions dels grups. Informar, òbviament, que la Mesa de la comissió el trameirà a la Mesa del Parlament perquè l'informe, com és preceptiu, pugui ser substanciat en el Ple del Parlament.

Informar, també, i ho dic, això, més a efectes de les seves agendes, que, tal com alguns grups han dit, i ho diu el mateix informe, en el seu dia, crec que era el dia 2 del mes de març, la presidència del Parlament, com correspon en aplicació de la Llei del síndic, va obrir un termini per tal, doncs, que els diferents grups parlamentaris possessin a consideració de la cambra les persones que en endavant han d'ocupar la sindicatura de greuges. Preveu, aquesta llei, que sigui aquesta comissió la que faci el que col·loquialment coneixem com a *hearing*, encara que no s'expressa així, en aquests termes, a la sindicatura.

Per tant, el calendari de futur, en principi mantenim aquell que havíem establert, però podria ser alterat en el supòsit que els grups parlamentaris fessin això, perquè veig que el termini venç just el dia després de la comissió ordinària que teníem.

Per tant, si no els sembla malament, mantindríem el dia ordinari que tenim preestablert, ja veurem amb quin ordre del dia, però ja els avenço que és probable que, si els grups parlamentaris tenen a bé de presentar, doncs, candidatures, haguem de reunir aquesta comissió, perquè així ho estableix la Llei del síndic.

En qualsevol cas, moltes gràcies per la seva intervenció.

Gràcies.

La sessió s'aixeca a tres quarts de cinc de la tarda i deu minuts.